

не само на свѣтска книга и писмо, нъ и на Божественото учение, като го учили да се моли Богу, да вѣрва въ Него и да Му се надѣва за всеко добро.

Учелъ се Костадинъ на книга най-бързо, най-здро̀во отъ всички свои вѣрстници — съученици. Той ималъ голѣма любовъ къмъ свети Григорий Богословъ, изъ чийто книги най-често челъ и много мѣдри изречения и приказки отъ тѣхъ заучвалъ наизустъ. Единъ пѣтъ малкия книжовникъ, Костадинъ, изрисувалъ на стѣната кръстъ и подъ него, въ честь на своя любимъ св. учитель, съчинилъ тази похвална молитва:

„О, светителю Божий, Григорие Богослове! Ти тѣлесно си билъ человекъ, а съ живота си — сѣщински ангелъ. Твойтѣ уста — като серафимъ съ похвали прославили сѣ Бога; твойто истинско и право учение вселенната е просвѣтило. Моля ти се и ти се покланямъ съ вѣра и любовъ, приими и мене подъ свойто закрилство и бѣди ми учитель и просвѣтителъ.“

Така вѣрвалъ ученикътъ Костадинъ още отъ малкъ. Той расълъ — порасълъ и изучилъ се до толкова, щото далече, много далече надминѣлъ своитѣ съученици. Костадинъ се училъ по всичкитѣ прѣдмети отлично, всичко разбисалъ най-добрѣ. За него се извѣстилъ грѣцкия царъ въ Цариградъ и пратилъ осбенни хора съ писмо въ Солунъ да го иска едно за другаръ на сина си (наслѣдникътъ) Михаила и друго като неговъ домашенъ учитель. Родителитѣ му се съгласили и го пустяли. Костадинъ прѣди трѣгване се помолилъ Богу и на свети Григорий, цѣлунѣлъ рѣка на баща си и на майка си и трѣгнѣлъ съ царскитѣ хора и въ царския па-